

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 107/12
Luksemburg, 5 września 2012 r.

Wyrok w sprawie C-42/11
Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Państwo członkowskie nie może zastrzec jedynie w stosunku do swoich własnych obywateli korzystania z odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania na swoim terytorium kary pozbawienia wolności orzeczonej w innym państwie członkowskim

Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową sprzeciwia się uregulowaniu francuskiemu, które wyklucza w sposób bezwarunkowy i automatyczny możliwość odbycia kary w tym państwie członkowskim przez obywateli innych państw członkowskich, którzy zamieszkują lub przebywają w tym państwie członkowskim

Decyzja ramowa dotycząca europejskiego nakazu aresztowania¹ stanowi, że państwa członkowskie są co do zasady zobowiązane do wykonania nakazu. W ten sposób, sąd krajowy (sąd wykonania nakazu) uznaje po przeprowadzeniu minimalnej kontroli wnioski o wydanie osoby złożony przez sąd innego państwa członkowskiego (sąd wydania) w celu umożliwienia prowadzenia ścigania karnego, wykonania kary lub środka pozbawienia wolności. Niemniej jednak, w tym ostatnim przypadku sąd wykonania może odmówić wydania osoby poszukiwanej. Tak jest w szczególności w przypadku, gdy europejski nakaz aresztowania wydany został w celu wykonania kary pozbawienia wolności wobec osoby, która przebywa w państwie członkowskim wykonania nakazu, jest jego obywatelem lub zamieszkuje w nim i owo państwo członkowskie zobowiązuje się do wykonania tej kary na jego terytorium.²

Przepisy francuskie, którymi dokonano transpozycji owej decyzji ramowej, zastrzegają prawo odmowy wykonania nakazu aresztowania na tej podstawie jedynie w stosunku do osób poszukiwanych będących obywatelami francuskimi.

Przed cour d'appel d'Amiens (Francja) toczy się postępowanie w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w dniu 14 września 2006 r. przez sąd karny w Lizbonie (Portugalia) przeciwko J. P. Lopesowi Da Silvie Jorge'owi. Sąd portugalski skazał J. P. Lopes Da Silvę Jorge'a, obywatela portugalskiego, na karę pięciu lat pozbawienia wolności za handel środkami odurzającymi. Następnie J. P. Lopes Da Silve Jorge zawarł związek małżeński z obywatelką francuską w 2009 r., z którą zamieszkuje we Francji. Ponadto od lutego 2008 r. jest zatrudniony na czas nieokreślony przez spółkę francuską jako kierowca w transporcie regionalnym.

J.P. Lopes Da Silva Jorge, nie zgadzając się na wydanie go organom portugalskim, wniósł o umieszczenie go w więzieniu we Francji, powołując się na przedmiotową podstawę odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, na poszanowanie jego prawa do życia prywatnego i rodzinnego ustanowionego europejską Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. W dniu 20 maja 2010 r. prokurator generalny cour d'appel d'Amiens, po poinformowaniu go o treści nakazu aresztowania, umieścił go w więzieniu.

Cour d'appel d'Amiens skierował do Trybunału Sprawiedliwości pytanie w przedmiocie zgodności z decyzją ramową uregulowania francuskiego, które ogranicza możliwość odmowy wydania osoby w

¹ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

² Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej.

celu wykonania na jego terytorium kary pozbawienia wolności orzeczonej w innym państwie członkowskim jedynie do obywateli francuskich, wyłączając w sposób bezwarunkowy i automatyczny obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają lub zamieszkują we Francji.

W wydanym dziś wyroku Trybunał przypomniał, że o ile państwa członkowskie powinny zasadniczo wykonywać europejski nakaz aresztowania, to jednak mogą one zezwolić w szczególnych sytuacjach właściwym sądom krajowym na postanowienie, że orzeczona kara powinna zostać wykonana na terytorium państwa członkowskiego wykonania. Tak jest w przypadku, zgodnie z decyzją ramową, gdy osoba poszukiwana „przebywa w państwie członkowskim wykonania nakazu, jest jego obywatelem lub ma w nim miejsce zamieszkania”, a państwo członkowskie zobowiązuje się doprowadzić do wykonania tej kary zgodnie ze swoim prawem krajowym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, owa fakultatywna podstawa odmowy wykonania nakazu ma zwłaszcza na celu umożliwienie sądowi przypisania szczególnej wagi zwiększeniu szans ponownej integracji społecznej osoby ściganej po wykonaniu kary, na którą została skazana. Do realizacji tego celu można zgodnie z prawem dążyć poprzez wykazanie określonego stopnia integracji ze społeczeństwem tego państwa.

Zgodnie z tym, co orzekł już wcześniej Trybunał,³ na zasadzie wyjątku od zasady wzajemnego uznania, państwo członkowskie może ograniczyć korzystanie z tej podstawy odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania do swoich obywateli i obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają legalnie na terytorium kraju nieprzerwanie przez okres pięciu lat. Warunek ten może w rzeczywistości zostać uznany za mogący zagwarantować, że osoba poszukiwana jest wystarczająco zintegrowana w państwie członkowskim wykonania.

Niemniej jednak, **państwa członkowskie nie mogą bez jednoczesnego naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową⁴, ograniczyć owej podstawy odmowy wykonania jedynie do obywateli krajowych, poprzez bezwarunkowe i automatyczne wyłączenie obywateli innych państwa członkowskich**, którzy przebywają lub zamieszkują – terminy te powinny zostać określone w sposób jednolity przez państwa członkowskie – na terytorium państwa członkowskiego wykonania, niezależnie od rodzaju powiązania, jakie mają oni z tym państwem.

Stwierdzenie to nie oznacza, że dane państwo członkowskie powinno koniecznie odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko osobie zamieszkałej lub przebywającej na jego terytorium. Niemniej jednak, jeżeli osoba ta jest zintegrowana ze społeczeństwem owego państwa członkowskiego w stopniu porównywalnym do obywatela tego państwa, sąd wykonania nakazu może ocenić, czy istnieje interes prawny uzasadniający wykonanie kary nałożonej w państwie członkowskim wydania nakazu (Portugalia) na terytorium państwa członkowskiego jego wykonania (Francja).

Trybunał odpowiedział ponadto, że okoliczność podniesiona przez Francję, zgodnie z którą na podstawie jej aktualnego prawa krajowego⁵ może się ona zobowiązać do wykonania kary wobec osoby skazanej w innym państwie członkowskim jedynie wtedy, gdy jest ona obywatelem francuskim, nie może uzasadniać odmiennego traktowania obywatela innego państwa członkowskiego i obywatela francuskiego.

³ Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2008 r. w sprawie [C-123/08](#) Wolzenburg, zob. również [komunikat prasowy nr 86/09](#)

⁴ Artykuł 18 TFUE.

⁵ W tym względzie rząd francuski podniósł, że w odróżnieniu od innych państw członkowskich Francja nie jest stroną Europejskiej konwencji o międzynarodowej ważności wyroków karnych, podpisanej w Hadze w dniu 28 maja 1970 r., ani Konwencji między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r. Z kolei, tak jak inne państwa członkowskie, Republika Francuska ratyfikowała Europejską konwencję o przekazywaniu osób skazanych podpisaną w Strasburgu w dniu 21 marca 1983 r., której art. 3 ust. 1 lit. a) stanowi, że przekazanie w celu wykonania kary może mieć miejsce jedynie do państwa obywatelstwa osoby skazanej. Trybunał odrzuca tę argumentację stwierdzając, że o ile konwencja to umożliwia Francji zastrzeżenie jedynie w stosunku do obywateli francuskich możliwość wykonania we Francji kary orzeczonej we Francji, to jednak nie wprowadza ona takiego obowiązku.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793